Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

ISBN 978-606-757-134-9

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII?

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII?

- Poezii filosofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
De ce plâng îngerii iubirii? – poezii filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
De ce plâng îngerii iubirii? : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-134-9

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- *Lucrărilor li se pot atribui identificatori digitali DOI, prin partenerul **Crossref***

ISBN 978-606-757-134-9

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII?
- Poezii filosofice -

CUPRINS

SORIN CERIN
DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII?
- Poezii filosofice -

SORIN CERIN
DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII?
- Poezii filosofice -

1) Abia Atunci

Atunci,
când Ființa,
va trece-n Neființă,
și Moartea,
își va primi Zorii Simțămintelor mele,
înveșmântați,
cu Respirațiile Cuvintelor,
ce m-au purtat pe aripile Poeziei,
din care Sufletul și-a clădit,
Ferestre de Lumină,
care m-au înălțat cu mult,
deasupra acestei Lumi,
a Iluziilor Vieții și Morții,...

Atunci,
când Steaua Iubirii,
nu-mi va mai aparține,
și nici măcar Stelele Căzătoare,
ale Viselor de până acum,...

Atunci,
când Inimile Sentimentelor tale,
vor fi pagini uitate,
și vor zace undeva rupte,
pătate de ploile Indiferenței,
mototolite de pașii grei,
ai Zilelor Singurătății,...

SORIN CERIN
DE CE PLÂNG ÎNGERII IUBIRII?
- Poezii filosofice -

Atunci,
cînd trupul Zâmbetului tău,
va fi aruncat pe la colțurile pustii,
ale Neființei,
de unde Nimeni,
nu va veni să îl ridice vreodată,
pentru a-i sufla în el Viață,
nici măcar Non-Sensurile Existenței,...

Atunci,
când Sentimentele vor cădea adânc,
din Inimile Speranțelor,
ce-au ars atât de mult pentru noi,
încât ne-au transformat,
întregul Prezent într-o Cenușă,
care nu ne mai poate spune Nimic,...

Atunci,
când Sufletele Cuvintelor,
pe care nu ni le vom mai adresa vreodată,
vor dispare odată cu noi,
în Întunericul descompus al Obișnuinței,
din care Moartea și-a clădit,
un adevărat regat al Indiferenței,...

Atunci,
când din trupul Cerului unei Priviri,
nu ne vom mai clădi catedrale,
cu Aripi de Vise,
unde Sfinții și Icoanele,
propriei noastre Iubiri,

să poată zbura cu ele,
dincolo de noi înșine,
învingând toate limitele acestei Lumi,...

Atunci,
când din toată imensitatea Universului,
nu vei culege decât Compromisul,
pe care îl vei face,
cu Deșertăciunea acestei Lumi...

Atunci,
când vei observa,
în fiecare Floare de Adevăr,
pe care ți-am dăruit-o vreodată,
doar Absurdul,
și vei decide că merită smulsă,
din țărâna uscată a Iubirii,
care se sfarmă zdarnic,
în pumnii Ridurilor adânci,
ale Nepăsării,...

Atunci,
când nu te vor mai interesa,
nici buchetele de Clipe ofilite,
păstrate în vazele ciobite ale Amintirilor,
ale căror Ochi de Cer au secat,
pentru a nu mai privi în zadar,
Oceanul de Frământări,
ale cărui valuri,
spală tălpile Regretelor,
umezindu-le cu Inimile înlăcrimate,
ale acelorași Stele Căzătoare,

față de care simțeam,
undeva-cândva o Teamă,
că ar putea fi ale noastre,
care nici ea nu mai există,
acum,...

Atunci,
când vei decide,
că totul este zadarnic,
chiar și Adevărul,
care ne-a părăsit,
odată cu roua Zorilor fierbinți,
din Simțămintele,
acum descompuse,
ale unei Nemărginiri,...

Atunci,
când pe fața Lacrimii tale,
nu se va mai prelinge Sufletul meu,
când obrajii Amintirii,
vor fi acoperiți,
de praful Clipelor Uitării,
ce par a fi stins mai demult,
decât Vremea,
Steaua,
care credeai că arde pentru noi,...

Abia,
Atunci,
să știi că am murit.

2) De ce plâng Îngerii Iubirii?

Alerg,
printre snopi de Vise,
tăiați de secera Iluziilor Morții,
și așezați pe fruntea Ridurilor,
care ne-au Despărțit de noi înșine,
înecându-ne în lava incandescentă,
a Remușcării,
din trupul căreia,
ne-am clădit Inimi de Zbucium,
care să ne strivească,
cu bătăile lor necontrolate,
absurde și reci,
Speranțele,
ce mai au curajul să întrebe,
despre noi.

Plouă,
cu Inimile de Piatră ale Amintirilor,
peste Nesfârșitul Singurătății,
pe care trebuie să-l însoțim,
în drumul lui către Moartea,
căreia îi suntem datori,
cu propria Iubire,
care a ruginit,
pe la colțurile Așteptărilor,
tot mai lungi și insuportabile,

ale Fericirii,
ce s-a ofilit în buchetul de Regrete,
pe care ți l-am oferit,
la balul unui Destin,
atât de corupt,
de Iluziile Vieții,
încât nici unul dintre noi,
nu am știut vreodată,
că încă dinainte de a ne naște,
eram îmbălsămați,
de către Suferință,
în Non-Sensurile Existenței,
unui Dumnezeu al Nimănui.

Strig surd,
întrebând,
De ce plâng Îngerii Iubirii?,
la ferestrele Paradisului?,
deși ar trebui să fie mai fericiți,
decât este Adevărul,
pe care l-am pierdut,
la zarurile roase ale unui Viitor,
care a uitat să ne împartă și nouă,
numerele câștigătoare,
pe care a mizat,
Iubirea,
atunci când,
copilă fiind,
a crezut în zadar,
că întreaga noastră Privire,

îi va aparține pentru totdeauna,
pe Orizonturile Nemărginirii,
pe care îi plăcea adeseori,
să alerge.

Zidim,
pereții Identităților fără adăpost,
cu Clipe tot mai bolnave,
ce par a nu se mai vindeca vreodată,
de răceala Infidelităților Absurdului,
în brațele căruia,
suntem nevoiți,
să ducem pe umerii Neputinței,
Traiul,
atâtor Deșertăciuni,
tot mai grele și lipsite de Sens,
căutând zadarnic Calea,
spre a ne reîntâlni,
pe zebra Binelui și a Răului,
Moartea salvatoare,
alături de care ne-am intersectat,
pentru prima oară,
cu Primăvara luminoasă,
a mugurilor de Sentimente,
ale căror Frunze,
par a fi căzut,
mai demult decât Vremea,
de pe ramurile,
acum uscate,
din care Suferința,

ne-a clădit,
Cavourile de Cuvinte,
alăturându-ne,
ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat,
covoarelor multicolore,
atât de putrede,
în profunzimea lor,
ale unui Cotidian,
unde fiecare am devenit,
același Nimeni,
care trece nepăsător,
pe lângă celălalt.

Credință,
ești tot ce mi-ai mai rămas,
de la Pleoapele Eternității,
pe care am ținut-o de mâna Speranței,
implorând-o să nu te lase,
din brațele Adevărului ei Absolut,
pe valurile căruia mi-aș fi dorit,
aât de mult,
să navigăm împreună,
traversând Lumile Existențelor,
pe Inima de Jar,
a Iubirii,
a cărei epavă,
zace acum stinsă,
ascunsă,
și scufundată,
în adâncurile reci și indiferente,

al unui Întuneric al Uitării,
de unde nici unul,
nu mai reușim să o găsim,
pentru a o reaprinde.
vreodată.

Promit,
să nu mai întreb niciodată,
de ce plâng,
Îngerii Iubirii,
fără de noi?,
poate fiindcă și-au pierdut,
Paradisul,
și rătăcesc,
printre rădăcinile putrede,
ale Așteptărilor,
tot mai lungi și grele,
care ne apasă până și Moartea,
căreia i-am cerut,
nu o dată,
să ne salveze,
din brațele amare,
ale Lacrimilor Singurătății,
pe care ni le toarnă Viitorul,
în cănile de pustiu,
ale Sufletelor.

Încotro,
să te chem,
Iubire?,

într-o Lume a unui Dumnezeu surd?,
care ți-a lăsat Îngerii tăi,
de izbeliște,
pe străzile Blestemelor,
adorate de către Creatorul,
Destinele noastre,
întunecate,
învățate să facă vrăji și farmece,
negre,
Nopților de Cuvinte,
pe care le adresăm,
Sufletelor,
ale căror pași,
abia îi mai facem împreună,
fiind luminați,
doar de stelele căzătoare,
ale Viselor,
la colțurile cărora,
se află numai,
Bordelurile unor Fericiri,
ale Orelor plătite cu Ziua,
ce abundă,
în căutarea unui Timp,
atât de străin de noi,
încât doar Moartea,
ar mai reuși să ne împace,
cu Viitorul.

Obligați,
de către Deșertăciune,
să ne finisăm până la perfecțiune,
stânca Deznădejdii,

din care să ne facem chipul cioplit și fals,
al Fericirii,
alături de care,
să ne pierdem în pustiul Inerției,
unei scene a Compromisurilor,
pe care trebuie să le jucăm,
pe scena Vieții,
numai cu casa Destinului închisă,
pentru ca nu cumva să evadăm,
pe tărâmurile Neființei,
care nu mai suferă,
și nici nu mai poate iubi,
Idolii falși,
ai catedralelor de Non-Sensuri,
ale unei Existențe,
a Deprimării,
în care,
rolul nostru,
este păzit cu strășnicie,
de Durerea,
care vrea să ajute,
Moartea din noi,
forțându-ne să sculptăm,
din norii Timpului,
Inimi de Piatră amară,
pe care să le punem,
la piepturile Zâmbetelor împietrite,
însuflețindu-le astfel,
cu Monedele Viselor noastre,
roase,

de atâtea mâini ale Anilor,
prin care au trecut,
pentru a ne cumpăra Liniștea,
falsă și perversă,
a Răstignirii,
pe crucea Crezului înșelător,
ce ne poate apăra,
de Simțămintele,
Adevărului Absolut,
pe care nu avem voie să le purtăm,
la gâtul acestei Lumi,
a Minciunii,
unde Îngerii Iubirii,
plâng.

3) Ninge-mă Iubire

Ninge-mă Iubire,
cu trupurile Stelelor Nemuririi,
care să-mi lumineze Sufletul,
a cărui Inimă de Jar,
să nu se stingă Niciodată,
pe Cerul Visului Ființei tale.

Ninge-mă Iubire,
cu aripile Îngerilor tăi,

care să-mi troienească Calea către tine,
fără să mai traverseze,
norii Deșertăciunii de plumb,
aduși de furtunile Iluziilor Morții.

Ninge-mă Iubire,
cu râuri de Flăcări,
care să se prelingă,
pe fețele Lacrimilor Fericirii,
de a te fi întâlnit vreodată,
și a căror fierbințeală,
să topească întreg Absurdul,
acestei Lumi.

Ninge-mă Iubire,
și nu conteni să mă ascunzi,
sub zăpezile imaculate ale Viselor tale,
din care să-mi clădesc,
treptele Sufletului către Nemărginirea,
unde să te reîntâlnesc numai pe tine.

Ninge-mă Iubire,
cu Pașii Eternităților de Clipe,
în Urmele cărora,
să nu mai poată fi acoperită vreodată Fericirea,
cu Stelele Căzătoare,
ale unor șoapte de Durere,
care au devenit de fiecare dată,
puntea către Moarte.

Ninge-mă Iubire,
și nu pregeta să vii,

către Orizontul de Lumânare,
al Ființei mele,
care se topește la tălpile Morții,
încet dar sigur,
fără Lumina ta Divină,
care aduce Învierea,
peste tot,
pe unde aleargă,
ținând de mână Infinitul.

Ninge-mă Iubire,
și arată-i zăpezile tale,
de Lumină Divină,
Destinului,
care fiind prea Singur,
și-a ales Moartea,
cu Întunericul ei,
care poate să-i fie alături,
printre Eternitățile de Clipe,
care treceau nepăsătoare pe lângă el.

Ninge-mă Iubire,
și nu pregeta să facem cunoștință,
pe fruntea Lacrimii mele de Speranță,
care se prelinge pe fața unui Timp,
al Așteptărilor,
cu Viitorul căruia,
vreau să-ți învelesc Amintirile,
care să nu tremure,
în frigul Singurătății de mine însumi.

Ninge-mă Iubire,
cu Orizonturile Nemărginite,
ale Cuvintelor tale,
pe care vreau să ți le găzduiesc,
pentru totdeauna,
în Inimile Ochilor de Cer,
ale Speranțelor mele Împlinite,
de a-ți întâlni Ființa,
care să mă elibereze din strânsoarea,
Non-Sensurilor Existenței,
în care sunt ținut captiv,
de către Moarte.

4) Esența Deșertăciunii acestei Lumi

Cu cât alergăm,
după Viața Veșnică,
nu facem decât să îmbrățișăm,
și mai mult,
Descompunerea,
întrucât orice Devenire,
include în trupul ei,
Moartea,
precum,
fiecare Înțeles,
Cunoașterea,
care este înainte de toate Moarte,
fiindcă include în Sufletul ei,

Transformare,
Schimbare,
și Repere,
Clipe care trec,
fără de care,
nu am ști că știm,
Clipe,
care dacă nu ar fi muritoare,
noi nu am exista,
Niciodată,

Și atunci când dorim o Iubire,
Nemuritoare,
nu facem altceva,
decât să naștem și mai multă Moarte,
care să țină,
în Înțelesurile ei,
Iubirea.

Moartea trebuie să fie în Tot,
și în Toate,
pentru ca noi să putem iubi.

Iată Esența Deșertăciunii,
acestei Lumi.

5) Pe străzile prăfuite cu Așteptări zadarnice

Petale de Gânduri,
strivite și naive,

putrezesc la ferestrele Paradisului,
Uitării de noi înșine,
încâlcind părul Clipelor,
spulberat de Amintirile,
Depărtărilor,
în care ne-am înstrăinat,
până și Despărțirea,
de țărmurile Întrebărilor,
unor Sentimente,
ce au rămas definitiv fără Răspunsuri,
naufragiind,
printre Ridurile adânci și pline de sudoare,
de pe fruntea unei Lacrimi,
care și azi mai rătăcește,
pe străzile prăfuite,
cu Așteptări zadarnice,
ale Sufletelor noastre,
a căror adrese,
s-au șters de pe porțile Speranțelor,
mai demult decât Vremea.

6) Crengile Toamnelor pustii

Maluri lovite,
de zăgazurile rupte,
ale Zâmbetelor înghețate,
duse de apele Privirilor,

spre Nicăieri,
pentru a ne stinge Inimile de Jar,
care mai fumegă,
cu Amintiri,
după Urmele tot mai șterse,
de respirațiile reci ale Cuvintelor,
care ne îngheață,
Palmele Sufletelor,
care îmbrățișau,
undeva-cândva,
Eternitatea,
unei Iubiri,
pe care Orizonturile de Plumb,
ale Despărțirii,
ne-au rupt-o,
în fâșii de Sentimente,
pe care le-au legat,
de crengile Toamnelor pustii,
ale Singurătății,
pentru a face semn prin ele Morții,
care era cât pe ce să greșească Calea,
către noi înșine.

7) Răstignit pe crucea putredă a Sentimentelor

Aș vrea să pot înlătura,
Zorii de gheață ai Destinului,

pe care alunec,
în Prăpastia dintre,
Iluziile Vieții și cele ale Morții,
ale căror Orizonturi bolnave,
aleargă,
după febra felinarelor stinse ale Viselor,
și rămân căzut,
în adâncurile fără margini,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care mă despart,
de Adevărul,
ce-a ales să înnopteze,
împreună cu mine,
în Moartea,
care mi-a scris cu litere de Uitare,
un indescifrabil și șters,
Te Iubesc,
cu sângele Clipelor,
care încă se mai scurge,
prin venele Timpului,
pătând Foile de nori,
ale Ochilor Amintirii tale,
Iubire,
pe care Gândurile mele,
îți scriau până acum,
când ai început să ningi,
peste Viața mea de Cenușă,
cu toții Zeii Comemorărilor,
ale căror zăpezi s-au topit,
pe asfaltul rece și umed al Uitării,

rămânând alungați,
din altarul Zilelor fără adăpost,
ale Memoriei,
care îmi găzduiește,
Singurătatea.

Eram,
lacrima Infinitului care se prelinge,
pe fruntea Privirii tale,
brăzdată de transpirația Remușcărilor,
în care ne pierdem și azi,
Inimile de Cenușă,
aflate în sclavia Timpului,
pe care doar Dumnezeul său fals,
al Catedralelor Promisiunilor deșarte,
ale unei Lumi a Nimănui,
le-ar mai putea recunoaște,
și reaprinde,
atunci când rătăcește fără sens,
pe străzile pustii ale Singurătăților,
de noi înșine,
ce par a se fi pierdut,
mai demult decât toate Vremurile,
ce vor să ne muște,
Sângele Cuvintelor,
încremenite în Indiferența,
care țâșnește haotic,
printre Apusurile roșii,
ale Deșertăciunilor.

Cândva dansam,
cu toate Primăverile,
care ți-au mai rămas de cheltuit,
pe tarabele ruginite,
ale Viselor fără adăpost,
sub streașinile cărora,
suntem forțați să ne adăpostim,
Sentimentele,
tot mai răcite,
de frigul de pe buzele crispate și crăpate,
ale Speranțelor,
la tălpile cărora am îngenuncheat,
undeva-cândva,
dăruindu-ne buchete de Promisiuni,
care par a se fi ofilit,
mai demult,
decât toate Eternitățile de Clipe,
pe care le-am pierdut,
la un loc.

Am rămas răstignit,
pe crucea putredă a Sentimentelor,
din pieptul cărora,
încă se mai scurg,
Răsăriturile Compromisurilor,
din care Iluziile Vieții și Morții,
acestei Lumi bolnave de Amăgire,
și-au făurit un Crez,
pe care l-au venerat,
în Icoanele Absurdului,

între ramele căruia,
au pictat un chip al Iubirii,
la fel de fals,
precum ne este Adevărul,
la care îngenuncheam zilnic,
de fiecare dată când ne întâlneam,
Speranțele,
de a rămâne împreună,
cu noi înșine.

Țineam în zadar,
pe umerii Speranțelor,
atâta Răceală grea și amară,
sprijinită pe Cuvintele alunecoase,
ale Privirilor,
ce-abia mai reușesc să se deplaseze,
pe ghețurile de sfârșit de Lume,
ale Zâmbetelor,
crispate și triste,
de care ne sprijinim,
în zadar,
pentru a nu cădea cu totul,
în prăpastia adâncă și fără de final,
a Despărțirii de Amintirile,
care ne mai învelesc,
Nopțile friguroase,
ale Insomniilor,
în Privirile cărora,
mai reușim să ne pierdem uneori,
Ochii Amăgirilor,
în ai căror Lacrimi de Fericire,

înotam undeva-cândva,
împreună,
cu mult înainte de a ne fi înecat,
în stropii de sudoare,
ai Despărțirii,
ce-au început să plouă cu Regrete,
pe fruntea Eternității noastre de Clipă.

Cât să mai fi așteptat,
Zorii întunecați ai Viitorului,
care ne calcă Inimile de Cenușă,
ale Sentimentelor,
cu pașii de plumb,
ai Norilor grei de Vise năruite,
ce ne apasă trupurile Gândurilor,
tot mai slăbite,
de răceala Cavourilor noastre de Cuvinte,
în trupurile cărora ne-am înmormântat,
Viitorul,
la mormântul căruia,
mai mergem uneori,
să aprindem câte o lumânare de Zâmbet,
rece și trist,
așezată pe crucea Destinelor noastre,
ce-a început,
să fie invadată de buruienile pline de spini,
ale Deșertăciunilor,
ca dovadă că nu se mai îngrijește Nimeni,
de ceea ce am fi putut deveni,
noi,
dacă am fi rămas Împreună.

8) Pe străzile Adreselor pustii

Ziduri de Priviri măcinate,
în malaxorul Speranțelor unor Deșertăciuni,
se înșiră pe străzile Adreselor pustii,
din care Absurdul își gătește prânzul,
din fiecare Zi fără adăpost,
între pereții căreia,
ne ducem Non-Sensurile Existenței,
ce-au crescut atât de mult,
încât au ajuns să ocupe,
întregul spațiu al Compromisurilor noastre,
cu Lumea Nimănui,
care ne așteaptă afară,
la fel de amenințătoare,
precum a fost de fiecare dată,
când aflã că urmează să ne reîntâlnim,
Iubirea,
în loc să ne jucăm smeriți,
pe tarabele sordide,
ale propriilor Destine,
rolurile de Statui Vivante,
primite în dar de la Moarte.

9) Niciun Înțeles

Nimic din Toate Amăgirile,
Absurdului și Deșertăciunii,

acestei Lumi pierdute,
prin buzunarele Suspinelor,
nu vei găsi pe aripile Luminii Divine,
a Iubirii,
pe care vrem să zburăm,
spre Nemărginirea,
pierdută în Privirile Ochilor de Cer,
ai Eternității,
pe care o putem îmbrăca,
în frigul de sfârșit de Moarte,
doar cu Flăcările stinse ale Privirilor,
de pe buzele încremenite ale Cuvintelor,
ce par a nu mai reuși să rostească,
niciun Înțeles,
pe puntea căruia să trecem,
zebra Binelui și Răului,
dintre mine și tine,
Iubire.

10) Trăiește Iubirea

Promisuni banale,
se rostogolesc,
în zăpezile Deșertăciunilor,
devenind bulgări amenințători,
ce pot doborî,
Eternitatea întregii noastre Clipe,
sub Cerul căreia,
trăiește Iubirea,

ce nu vrea să recunoască niciodată,
Non-Sensurile Existenței,
ale căror rădăcini amare,
se întind neiertătoare,
înveșmântând,
Inima de Cenușă,
a Infernului de a ne despărți,
unul de celălalt.

11) În care ne spălăm Diminețile

Petale ofilite,
ce abia mai susțin,
Orizonturile Sentimentelor,
pe umerii lor,
rup tăcerile Amintirilor,
tăiate în spinii apei Singurătății,
în care ne spălăm Diminețile,
pe obrajii prăfuiți cu Suspine,
ale Cuvintelor,
ce mușcă din carnea sângerândă,
a Clipelor,
prin Gândurile cărora,
ne trecem Viața,
Non-Sensurilor Existenței.

12) Ne pierdem Identitatea

Ploua atât de tare în mine,
încât ropotele Regretelor se auzeau,
până adânc,
în măruntaiele Amintirii,
cu trup de hârtie șifonată,
din care Singurătatea,
își mai răsucește uneori,
câte o țigară de Regrete,
amară și umedă,
de noianul Lacrimilor,
care o pătează,
cu fumul Viitorului,
care se răsfiră amețit,
printre degetele murdare,
și pline de nicotină,
ale Timpului,
care ne arată încotro să mergem,
și în ceața căruia ne pierdem,
Identitatea.

13) Ninge cu Zei

Ninge cu Zei,
romantic,

peste flăcările Simțămintelor,
care-i topesc,
transformându-i,
într-un fluid Rătăcitor,
ce ni se prelinge fierbinte,
pe fețele Amintirilor,
spre a fi sorbit de către Moarte,
până la ultima înghițitură,
devenind astfel,
din Zeii zăpezilor noastre imaculate ale Iubirii,
buchetele Florilor de Lacrimi,
ale unei alte Lumi,
al cărei Viitor,
este gata să le vândă oricui le dorește,
pe la colțurile Destinelor,
unor Promisiuni deșarte,
despre care Nimeni nu va ști vreodată,
că petalele care li se vor ofili,
în vazele ciobite ale Gândurilor,
au fost odată,
undeva-cândva,
Zeii noștri,
la care ni se închina Iubirea,
care nu mai e printre noi,
murind fără Lumina Divină,
la capul Timpului său,
așa cum ar fi meritat,
întrucât nici unul dintre noi,
nu am mai căutat-o vreodată,
întrucât,
nu mai aveam nimic să-i spunem.

Ninge cu Zei,
peste Orizonturile Viselor,
ce nu mai știu cum să răsară,
fără ajutorul Apusurilor,
al căror Jar,
ne mistuie Simțămintele,
pe rugul unui Adevăr,
atât de străin de noi,
încât oricâte vieți am mai trăi,
tot nu am reuși vreodată,
să-i deslușim Sensul,
pentru care există printre noi,
ca fiind o Iluzie.

14) Ridurile adânci ale Gândurilor

Regrete înnodate-n panglici multicolore,
de Zâmbete crispate,
se sparg la tălpile Privirilor pierdute,
prin labirinturile Singurătăților,
de noi înșine.

Vise ruginite,
ce-abia se mai țin,
pe Ridurile adânci ale Gândurilor,
își așteaptă eterna Deșertăciune,
servită la fiecare masă,
a Zilei fără adăpost,
de către Moarte.

15) Stranie și confuză

Ne căutăm Privirile rătăcite,
prin Labirinturile amare ale Clipelor,
ce miros a Moarte,
de la Promisiunile Iubirii,
unui Dumnezeu care ne-a părăsit.

Nicăieri nu mai găsim,
o frântură de Zâmbet al unui Adevăr,
care să ne consoleze,
cu făptura,
oricât de stranie și confuză,
ar fi ea,
a unei Speranțe.

16) Acelui Nimănui

Repetăm într-una,
aceeași Eternitate a Morții,
la repetițiile reci și impersonale,
ale Suferințelor,
înaintea cărora suntem obligați,
să ne jucăm rolurile triste,
dar extravagante,

de Statui Vivante,
roluri în care,
aparținem ca de fiecare dată,
Acelui Nimănui,
pe care suntem forțați,
în piesa ieftină de Teatru Absurd,
al acestei Vieți,
să-l numim,
Dumnezeu.

17) Stelele căzătoare ale Destinelor

Cascade de Zile,
se lovesc de stâncile Cuvintelor,
pe care ni le adresăm,
Ochilor,
strigând sfâșietor,
Viitorului,
în respirația căruia,
nici unul nu ne mai regăsim,
Iubirea,
rătăcită definitiv,
prin labirintul fără ieșire,
a Iluziilor Vieții și Morții,
prin care o mai căutăm și azi,
în zadar,
printer stelele căzătoare ale Destinelor,
care ne mai luminează Calea Morții.

18) De vândut

Ne rotim după Soarele Absurdului,
pe scena roasă a Durerii,
unde ne jucăm rolurile de Statui Vivante,
ale Deșertăciunii,
ținându-ne de mâinile Iluziilor Morții,
ca să nu cădem cu totul,
în vâltorile reci și triste,
ale Vieții,
de la care nu mai vrem să cerem,
adeseori,
Nimic,
sub norii grei și irespirabili ai Singurătăților,
care ne încing flăcările Neantului,
Inimilor de Cenușă,
ce au mai rămas în noi,
de vândut,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
care ne sunt Speranțele.

19) Infinitul Simțămintelor Adevărului Absolut

Ziduri de Coșmar,
ne îngroapă în noi înșine,
atât de adânc,

încât nu mai reuşim să trecem Niciodată,
de Singurătatea mulțimii care ne înconjoară,
pe țărmurile pustii ale Inimilor de Cenușă,
din care ne sorbim extaziați,
Viitorul Nimănui,
atât de însetați de Iluzia Iubirii,
încât suntem convinși,
că ne-am astâmpărat setea,
cu Infinitul Simțămintelor,
Adevărului Absolut.

20) Nimeni și Nimic

Plouă cu Jar,
pe Inimile noastre de Cenușă,
ce suspină printre Cuvintele de Fum,
ale Privirilor înădușite,
care ni se sufocă,
de-atât de multă,
funingine de Zâmbete crispate,
ce nu mai au nimic să ne spună vreodată,
chiar dacă abia au sosit,
din Zilele fără adăpost,
ale Iubirii,
pe care o așteptam să vină,
împreună cu Amintirile,
și nu să ne transmită prin ele,

doar Iluziile ei cu drag,
într-o scrisoare deschisă,
a Ochilor,
ce nu pot să ne mintă,
arătându-ne Adevărul,
înecat în Amarul Viselor deșarte,
încât nici unuia,
nu ne venea să credem,
ce s-a întâmplat,
de data aceasta,
când Iubirea,
a refuzat să vină personal,
lăsându-ne Speranța,
să rătăcească singură,
așteptându-o degeaba,
în frigul de sfârșit de Lume,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care au pornit să ne cuprindă,
Viitorul,
ce a început să tremure,
de-atât de mult frig,
pe care Nimeni și Nimic,
nu-l mai putea alunga din noi.

21) Pentru a face pe plac Morții

Valuri de Zori,
lovesc cu tărie în țărmurile Sufletelor,
vrând să le izgonească Singurătatea,

ascunsă în adâncurile Inimilor de Cenușă,
ale mormintelor din Privirile pierdute,
a Cuvintelor,
ce nu-și găsesc locul,
printre Prăpastiile tot mai perfide,
ale Iubirilor falsificate,
de către Timpul Nimănui,
pentru a fi vândute la suprapreț,
Destinelor,
transformate în rolurile sinistre,
ale Statuilor Vivante,
care am devenit,
pentru a face pe plac Morții.

22) Mă înec

Rezemat,
de fruntea Absurdului,
alunec,
sfărmându-mă în mine însămi,
tot mai adânc,
mă înec,
în Fântâna părăginită,
a Non-Sensului Existenței,
din care cănile de pustiu,
ale Viitorului,
scot Apa sălcie,

a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a-mi astâmpăra setea,
de tine Iubire.

23) Eclipsa

Caut,
prin cețurile dense,
ale Remușcărilor,
Lumina Divină,
a Sufletului tău Iubire,
ucisă de Eclipsa,
Inimii mele de Cenușă,
când întregul Pământ,
al trupurilor unor Cuvinte,
s-a prăbușit peste Jarul însângerat,
al unui Apus,
a cărui rană,
nu am mai reușit să o vindec,
și oricât m-am luptat,
să mă pot regăsi,
în stelele căzătoare ale Sentimentelor,
m-am prăbușit odată cu ele,
în Infernul Singurătății,
unui Viitor al Nimănui.

24) Lacrimile Cuvintelor de sudoare

Alerg arzând de febra,
Non-Sensurilor Existenței,
spre Apa rece,
și fără de Simțire,
a Morții,
din trupurile tot mai vlăguite,
ale Viselor,
ce nu mai sunt în stare,
să slujească nici unei Iubiri,
care trece îngândurată,
navigând pe albiile Ridurilor,
săpate în stânca Timpului,
de Lacrimile Cuvintelor de sudoare,
pe care ni le rostim,
unul altuia,
în zadar.

25) Pașii frivoli și grei ai Singurătății unei Despărțiri

Ceruri deschise Lacrimilor,
ce ning cu Sentimente,
peste Catedralele Privirilor,
în care ne rugăm,

la Dumnezeul Iubirii,
fiecăruia dintre noi,
ca Îngerii desculți de Griji,
ale Promisiunilor făcute Nemuririi,
să ne dăruiască,
Aripi de Lumină Divină,
alături de care să zburăm,
către Eternitatea Clipei,
de care vrem zadarnic,
să ne sprijinim Iubirea,
pe care nici unul dintre noi,
nu avem tăria,
să o privim,
în Ochii fără de sfârșit,
ai Adevărului Absolut,
și să o primim,
pe poarta Destinului nostru,
ce pare a se fi închis,
mai demult,
decât toate Timpurile acestei Lumi,
la un loc,
de către Pașii frivoli și grei,
ai Singurătății unei Despărțiri,
de noi înșine.

26) Porți de Lacrimi

Ferestre de Inimi,
lăcrimează,
pe obrajii Întunericului,
din Sufletele Viselor neîmplinite,
pe sticla cărora se văd și acum,
dârele Speranțelor,
ce-au trecut prin Gândurile Lacrimilor,
care s-au îmbolnăvit de Uitare.

Ceruri de Amintiri,
foșnesc din aripile Singurătăților,
încercând să se înalțe zadarnic,
la Inimile noastre de Cenușă,
pentru a ne aduce,
torțele Simțămintelor de altădată,
pe care Nimeni nu va mai reuși,
să le reaprindă vreodată,
ca să ne încălzim la flăcările lor,
Privirile înghețate ale Cuvintelor.

Clipe rătăcite prin Iernile Indiferențelor,
cerșesc fiecărei Remușcări,
zadarnic,
câte o fărâmă de Iubire,
fără să o primească vreodată,
fiindcă nici o Remușcare,

nu mai este atât de bogată,
încât să dea de pomană,
și altora din agoniseala ei amară.

Porți de Lacrimi,
se închid haotic,
lăsând în urma lor,
atât de multe Întrebări,
ce-și așteaptă înfrigurate Răspunsurile,
prin gările friguroase și singuratice,
ale înstrăinărilor,
de noi înșine,
încât și acum,
mai sperăm zadarnic,
să ne sosească,
trenul Destinului,
cu toate că știm,
că acesta a fost scos,
din mersul propriilor noastre Sentimente,
mai demult decât Vremea,
pe care o dorim să revină,
împreună cu noi.

27) Palatele unor Regrete

Depărtări însângerate,
se scurg în clepsidrele Amintirilor,

născând un Timp al Nimănui,
de care ni se împiedică,
Cerurile de Plumb,
ale Gândurilor,
ce cad peste noi,
strivindu-ne,
cu răceala Privirilor unor Cuvinte,
ce ne dărâmă Catedralele Sufletelor,
urmând să clădească din ruinele lor,
Palatele unor Regrete,
între zidurile cărora,
să-și ducă traiul confortabil,
în cele din urmă,
Durerea.

28) Doar norii unor Virgule

Ziduri de Promisiuni,
ne umbresc Eternitatea Clipei,
pe care o simțim atât de distorsionat,
încât avem impresia,
că în spatele ei,
nu s-ar fi aflat niciodată,
Inimile noastre,
eliberate de cenușa Cuvintelor,
care le apasă,
cu indiferența ei.

Doar norii unor Virgule,
tot mai apăsătoare,
ne mai urmăresc Viitorul,
rătăcit printre ploile de Priviri,
ale Remușcărilor,
ale căror Inimi de gheață,
par a nu mai avea nici un sens,
atunci când ni se preling,
printre Lacrimile Ridurilor,
unui Timp al Nimănui,
și totuși...

29) Respirația Divină a Sufletelor unor Vise

Cuvintele Ploilor de Amintiri,
se scurg,
pe fruntea Eternității noastre de Clipă,
ale căror ferestre le-am spart împreună,
ca să le dăruim Adevărului Absolut,
pentru a intra prin ele,
odată cu Nemurirea Iubirii,
ce a fost înjunghiată,
pe la spate,
de Speranțele deșarte ale Viitorului,
rece și trist,

din aerul rece al Dimineților,
unor Riduri tot mai adânci,
cu piepturile decoltate,
de atât de multe Inhibiții,
ale Cuvintelor viu colorate,
de Lumina difuză,
a Promisiunilor deșarte,
prin care ne-am pierdut,
odată pentru totdeauna,
Respirația Divină,
a Sufletelor,
unor Vise.

30) Cad pe Orizontul Inimii de Jar

Alunec undeva nedefinit,
pe gheața Cuvintelor,
rece și tristă,
deși încerc să o sparg,
cu Tăcerile rătăcite,
ale Singurătății din mine însămi,
cad pe Orizontul,
Inimii de Jar,
stinse mai demult decât Vremea,
al stelei noastre căzătoare,
din venele tăiate ale Speranțelor,
ce vor să se sinucidă,

înainte de a se preda,
Deșertăciunii,
pe care o respirăm,
de fiecare dată când ne întâlnim,
cu Destinul,
care deși pare că nu știe ce vrea,
ne vinde cu același preț ridicat,
de Suferințe,
Morții,
ce dă oricât,
doar ca să nu ne piardă,
din Adevărul,
Non-Sensurilor Existenței,
ei.

31) Să ningă cu un Prezent Zadarnic

Zodii corupte,
au ajuns să-și fure propriile Calendare,
ce-abia își mai duc Viețile roase,
ale stelelor ce par a fi căzut,
mai demult decât toate Vremurile,
în buzunarele rupte,
ale Clipelor noastre,
pe care le-am pierdut,
la colțurile străzilor fără nume,
ale Sentimentelor,

ce s-au rătăcit,
într-atât de noi,
încât nu le-am mai regăsit vreodată,
prin nici unele dintre,
albiile Ridurilor,
pe care navigam împreună,
înfruntând valurile de sudoare,
ale Speranțelor Neîmplinite,
ca azi,
să ningă cu un Prezent,
Zadarnic,
care ne troienește,
cu Non-Sensurile,
propriei lui Existențe,
Iluziile Vieții și Morții,
care ne-au mai rămas,
de frământat,
pe buzele reci și triste,
ale Cuvintelor Nimănui.

32) Tot mai corupt

Limite zdruncinate,
rup trupurile de carton ale Promisiunilor,
în care ne împachetăm,
Destinul,
tot mai corupt,

de Etichetele puse de către Iluziile Vieții,
Viitorului,
pe care dorește să-l vândă pe Nimic,
Iluziilor Morții.

Pași trecuți demult de prima tinerețe,
a Durerii,
rătăcesc prin labirinturile Întrebărilor,
ce par a-și fi pierdut Sensurile,
pentru totdeauna,
pe țărmurile pustii ale Întâmplărilor,
acelui Nimănui,
în care ne locuiesc,
Zilele fără adăpost,
pe care le mai avem de trăit.

33) O fărâmă de Moarte salvatoare

Clipe pierdute pe Calea Robilor,
se scurg prin albiile adânci,
ale Ridurilor unui Timp,
care s-a căsătorit cu Suferința,
doar pentru a ne da Viață,
îndeajuns de amară,
încât Iluziile,
să fie interesate de gustul ei,
atunci când ne beau,

din cănile de pustiu ale Destinelor,
Fericirea,
unica,
care ne-a mai rămas de cheltuit,
pentru a ne hrăni Sufletul,
cu o fărâmă de Moarte salvatoare.

34) În ramele Clipelor

Deschide-mi Doamne,
fereastra Sufletului,
și privește prin sticla murdară,
a Păcatelor ei Originare,
pe care ai dăruit-o Destinelor,
să o monteze,
în ramele Clipelor,
condamnate la Moarte,
de către Iluziile Vieții,
pe care ni le-ai creat,
ca să ne hrănească,
Inimile de Cenușă,
care au uitat,
de mai demult,
decât toate Vremurile la un loc,
cum este să ții strâns,
în palmele Speranțelor,
Jarul aprins al unei Iubiri.

35) Inimile de Vânt ale Furtunii unor Neînțelesuri

Eram atât de mult țărm,
pentru tine Iubire,
încât valurile Viselor,
îmi spălau Moartea,
din trupurile Clipelor.

Eram atât de multă Lumină,
încât eram ninși cu fulgi de Speranțe,
peste părul Viselor,
spulberat deodată,
de Inimile de Vânt,
ale Furtunii unor Neînțelesuri,
ce umblau asortate,
numai cu Păcate Originare,
după moda Deșertăciunii,
din care ne-am făcut casă,
prin venele Zilelor fără adăpost,
ale Durerii,
alături de care am rămas,
pentru totdeauna.

36) Prea grele

Respir aerul tare al stâncii,
din care Destinul ne-a sculptat,
Eternitatea Clipei,
roasă în cele din urmă,
de Visele,
ce nu reușeau să pătrundă,
pe tărâmul Nemuririi,
fiind prea grele,
de atâtea Păcate Originare,
pe care trebuiau să le poarte,
în Privirile decăzute,
din Paradisul Fericirii,
al unui Adevăr Absolut,
pe care nu îl vor cunoaște niciodată,
Aripile noastre de plumb,
frânte,
de Cerul însângerat al Singurătăților.

37) În trupurile de Durere ale Clipelor

Săgeți otrăvite de norii,
Plumbului din Cuvinte,
ne lovesc Visele,

însângerate de Apusurile,
care se zvârcolesc inconștiente,
pe Inimile de Cenușă,
ale Simțămintelor,
ce ne-au mai rămas,
de vândut Iluziilor Morții,
care ne hrănesc Menirea,
de a fi încarnați,
în trupurile de Durere ale Clipelor,
Nimănui.

38) Pragul Neființei

Fulgeră,
cu trupuri carbonizate,
de Amintiri,
peste Orizonturile străine,
de sângele șiroind al Speranțelor,
care ni se scurg,
în țărâna rece și impersonală,
a trupurilor unor Cuvinte,
care se descompun,
în Privirile Iluziilor Morții,
fără să mai reușim vreodată,
să comunicăm,
cu Lumea unei Iubiri,
ce nu poate fi a noastră,

fără să trecem pragul,
Neființei,
care ne așteaptă,
în fiecare Clipă,
prin Inima căreia trecem,
incendiindu-i pulsațiile,
până când nu mai rămâne,
Nimic din noi.

39) De atât de multă Vreme

Promisiuni sterpe,
dau lecții de viață Iubirii,
arătând spre cărțile cu litere de plumb,
ale căror autori sunt,
Iluziile Vieții și Morții,
la care suntem nevoiți,
să ne închinăm,
Fericirea Nimănui.

Lacrimi ruginite,
se preling,
umezind cu amar,
fruntea Timpului unor Vise,
pe care vroiam să le îmbrăcăm,
pe frigul de sfârșit de Lume,
ce s-a adăpostit pe buzele Cuvintelor,

tot mai atrăgătoare,
pentru Moartea,
despre care nici unul nu știam,
că se afla de atât de multă Vreme,
în noi.

40) Împărat fără Imperiu

Întrebări răstălmăcite,
de către Norii deși,
ai Privirilor căzute,
în Golul nesfârșit,
al Sufletelor,
mințite de către Creație,
că sunt născute,
pentru a se înălța,
la Cerurile Cuvintelor,
ce nu mor niciodată,
oricât de frig ar fi pe buzele lor,
ostenite de ghețurile veșnice,
ale Absurdului,
pe care Întâmplarea Neîntâmplătoare,
l-a făcut Împărat fără Imperiu,
al unei Lumi a Nimănui.

41) Sub tălpile grele ale Norilor de Amintiri

Lanțuri întregi de Speranțe,
ale Deșertăciunii,
ne încătușează Visele,
sub tălpile grele,
ale Norilor de Amintiri,
care ne strivesc,
până și Compromisurile,
făcute cu Sentimentele,
ce vor să se înalțe,
spre Inimile Cuvintelor,
fără să știe că acestea,
nu mai pulsează,
pentru Viitor,
ci au devenit,
mai demult decât Vremea,
cenușa unei Uitări,
dusă de Vânturile Toamnelor,
unui sânge,
al Singurătății,
care se scurge indiferent,
din rana Regretelor.

42) Din lava Amintirilor

Respir umerii istoviți,
ai Conștiinței,
gata să erupă,
din măruntaiele Întrebărilor,
a căror lavă,
se va pietrifica,
pe versanții,
Anilor albiți,
de durerile facerii,
unor Sentimente,
care își vor sculpta,
din lava Amintirilor,
răcită cu indiferența Uitării,
Inimi de Piatră,
tot mai mari și impersonale,
pentru a fi puse,
în piepturile Cuvintelor,
pe care le mai avem de rostit,
Absurdului,
care te ține închisă,
în spatele gratiilor unui Destin,
al Nimănui,
Iubire.

43) Cărămizile de glorie ale Durerii

Ferestre deschise,
spre Nemărginire,
vor să ne spargă Timpul,
în nenumărate cioburi,
ale Rănilor,
așezate pe arcurile Orizonturilor,
folosite de ceasurile,
purtate de Uitare,
la mâna propriului ei Destin,
tatuat cu Vanitatea dezolantă,
a unei Deșertăciuni,
gata să ne arate,
cât de importante ne sunt în această Lume,
a Nimănui,
Non-Sensurile Existenței,
din care Iluziile își clădesc,
cărămizile de glorie ale Durerii.

44) La Piețele de vechituri ale Cuvintelor

Alerg rătăcind,
prin labirinturile tulburi,
ale Compromisurilor,

care se aprovizionează,
în fiecare Dimineață,
de la Piețele de vechituri,
ale Cuvintelor,
unde găsești Fraze,
din cele mai îndepărtate Vremuri,
vândute pe Nimic,
Conștiințelor,
care sunt gata să le îmbrace,
pentru a-și ascunde sub țesăturile lor,
adeseori,
degradate și mucegăite,
formele corpolente,
ale Înțelesurilor,
pe care le vor uitate,
pentru totdeauna,
până și de către Iluziile Vieții și Morții,
ale unei Existențe,
a Absurdului,
copleșit,
de măreția de neînvins,
a Deșertăciunii,
care te-a ucis,
Iubire.

45) Destinele noastre sterile

Poduri de palme,
care nu mai reunesc demult,
țărmurile Adevărului,

au pleoapele Viselor trase,
peste ochii plânși,
ai Lacrimilor unor Cuvinte,
împietrite și confuze,
ce-abia mai reușesc,
să lege câteva Înțelesuri,
pe care să le traversăm,
alături de Simțămintele,
ce au rămas pe celălalt mal,
al Infidelității,
unui Dumnezeu corupt,
din catedralele Promisiunilor,
de la care,
nu poți primi nimic altceva,
decât Promisiuni sterpe,
ce-au avortat,
Destinele noastre sterile,
cărora le este teamă,
să nu se îmbolnăvească de microbii,
dorințelor noastre de Libertate.

46) Ne înnoptau Visele

Riduri abătute,
zac rezemate,
de gardurile indiferente,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,

gata să ne umbrească,
orice Iubire,
ce ar încerca,
să treacă pragul de dincolo,
unde ar fi liberă,
de toate oprelistile,
acestui Destin al Nimănui,
purtat pe umerii,
Sufletelor noastre,
atât de văduve,
de noi înșine,
care suntem,
mai demult decât Absurdul,
tuturor Înțelesurilor,
care ne-au călăuzit până acum,
o Lume care se desparte,
hotărâtă și fermă,
de tot ce a însemnat vreodată,
a fi Adevăr,
pe buzele reci,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
acoperite de gheața Amintirilor fără adăpost,
în care ne înnoptau Visele.

47) Catedralele Singurătăților

Strune ruginite de Căutări,
ne dăruiesc Vibrații,
Sufletelor,

încătușate,
de Libertatea,
Iluziilor Vieții și Morții,
gata să ne dăruiască,
Fericirea,
Închisorilor,
tot mai numeroase,
din Inimile de Cenușă,
ale Sfinților mutilați,
ai Întrebărilor,
înveșmântați,
de fiecare dată,
numai în Orizonturile pustii,
ale unor Răspunsuri,
pe care ni le dau de fiecare dată,
Catedralele Singurătăților,
apăsătoare și triste,
față de noi înșine.

48) Ne taie Calea către Adevăr

Ploua atât de tare,
cu Lacrimile Înțelesurilor,
încât întregul Orizont al Singurătății,
se ofilise,
în Inimile noastre de Jar,
care se stingeau,

sub Ochii de Cer,
ai unei Iubiri,
atât de neînțeleasă,
de Sfinții Cuvintelor,
încât aceștia,
au fost în stare,
să ne taie Calea către Adevăr,
părăsindu-și familiile,
unor Religii ale Iubirii,
ce locuiau,
pe pereții plini de mucegai,
ai Sufletelor noastre,
de care încă mai sunt atârnate,
Icoanele Făcătoare de Minuni,
ale Orgoliilor și Compromisurilor,
unor Non-Sensuri ale Existenței.

49) Febra Singurătății de Sine

Nu credeam vreodată,
să devenim Stele Căzătoare,
pe bolta,
Norilor de Vise,
ce-au început,
să-și toarne Frământările,
Tunetelor și Fulgerelor,
unor Neîmpliniri,

în Ploile,
de rădăcini amare,
ale Neînțelesurilor,
peste care,
nici unul dintre noi,
nu am reușit să trecem vreodată,
fără să ne alegem,
cu rănile adânci,
infectate cu febra,
Singurătății de Sine,
care ne-a oprit,
Inimile Cuvintelor,
ce păreau,
că nu mai au nimic să ne spună,
în tot acest iureș,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pentru care Non-Sensurile Existenței,
sunt cele mai importante,
relizări ale Creatorului,
Absurdului și Deșertăciunii,
Lumii noastre.

50) Deasupra Nopții de Înțelesuri

Aripi de plumb,
au primit Îngerii Iubirii,
pe Cerul Sufletelor descompuse,

ale străzilor pustii,
din Inimile noastre de Cenușă,
pe care alergăm,
fără un țel anume,
sperând,
să aflăm adresa,
Cuvintelor fără adăpost,
cărora să le putem oferi,
un acoperiș,
deasupra Nopții de Înțelesuri,
tot mai bolnave,
din Privirile noastre.

51) Cerul de sfârșit de Lume al Despărțirii

Zările de carton,
ale Speranțelor,
se pliază,
pe pleoapele Gândurilor,
pentru a le feri,
de lumina puternică,
a Sentimentelor,
tot mai arzătoare,
ale căror flăcări,
ne incendiază,
trupurile inflamabile,
ale Cuvintelor,

la focul cărora,
vrem să ne încălzim,
palmele reci ale Înțelesurilor,
tot mai agresive,
cu Cerul de sfârșit de Lume,
al Despărțirii,
ce-a început,
să ningă cu Clipe,
pe care nu le va mai despacheta,
nici unul dintre noi,
din cutiile,
în care ni le-a ambalat Eternitatea,
pentru a rămâne mereu,
împreună.

52) Care ne separă

Zori încercănați,
și plini de Compromisuri,
făcute cu Noaptea din noi,
ce pare că nu se mai pot trezi,
din somnul,
care le-a adormit Sufletul,
descompus de Visele ruginite,
ale sfârșitului de Iubire,
aruncat în Prăpastia Uitării,
ca și cum,

nici nu ar fi existat nimic,
vreodată,
Prăpastie,
care ne separă,
într-atât de mult de noi înșine,
încât,
oricât am încerca,
să ne regăsim Inimile de Jar,
care să ne reaprindă,
Ziua Înțelesurilor,
este în zadar.

53) Cuprinse de Plumbul otrăvitor

Plouă torențial,
cu Frământări și Regrete,
peste cămășile,
Lacrimilor unor Vise,
care se preling,
pe ferestrele prăfuite,
ale Speranțelor,
tot mai murdare și apăsătoare,
care își frâng aripile,
cuprinse de Plumbul otrăvitor,
al Viitorului Nimănui,
în care ne-a zidit Destinul,
Iubirea.

54) Despre o Mare Iubire

Ard,
încercând să curpind Icoana,
Inimii tale de Jar,
a cărei Lumină Divină,
a devenit,
suma tuturor Înțelesurilor mele,
care acum,
mă privesc neputincioase,
dintre ramele mucegăite,
ale Timpului,
care ne desparte,
de Nemurirea Iubirii,
păzită de Neantul rece și sfidător,
al Non-Sensurilor acestei Existențe,
care mi te-au furat,
de pe Cerul Viselor,
ca să te așeze,
printre Sfinții Vieții mele,
arestați și ei,
printre Zidurile de Cuvinte,
ale căror buze înghețate,
încă mai clădesc,
Catedrale de Compromisuri,
în Inimile de Cenușă,
ale Singurătăților,
din trupurile vlăguite,

ale Amintirilor,
tot mai ofilite și confuze,
atunci când vor să ne povestească,
despre o Mare Iubire,
ce a naufragiat,
pe oceanele de Riduri,
ale Sentimentelor,
pe care nici unul dintre noi,
nu mai știm să navigăm.

55) Ar fi trebuit să ni le adresăm

Frunze de cenușă,
zac spulberate de vânturile Uitării,
din Inimile de Asfalt,
ale Pașilor Nimănui.

Frunți încruntate de Amăgiri,
aleargă pe străzile lipsite de reflexe,
ale Privirilor opace și surde,
care nu mai răspund la saluturile Zorilor,
de mai demult decât Vremea,
Singurătății,
Mormintelor săpate în Cuvintele,
pe care ar fi trebuit să ni le adresăm.

56) Intemperiile reci și abundente

Ziduri amare,
de Zâmbete încleștate,
mânuiesc mai bine decât oricine,
foarfecile Cuvintelor,
gata să taie orice Gând,
oricât ar fi de rezistent,
la Intemperiile reci și abundente,
ale Non-Sensurilor Existenței,
din care suntem obligați,
să ne clădim Moartea,
cu arta și migala,
pe care am învățat-o,
de la Absurdul și Deșertăciunea,
acestei Lumi.

57) Câte o Iubire

Rădăcini de Adevăr,
aleargă prin țărâna Cuvintelor,
în care ne-am întrupat,
Suferința acestei Lumi,
a Deșertăciunii,
din care Nimeni,

nu a reușit să evadeze vreodată,
fără ajutorul Morții,
care ne obligă,
să lăsăm totul,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
inclusiv rolurile de statui vivante,
ale Absurdului,
pe care le-am jucat,
cu casele Destinelor închise,
unde mai primeam drept răsplată,
câte o Iubire.

58) Un Timp

Greața,
și-a deschis larg ferestrele,
Adevărului,
cu vedere la bulevardele largi,
ale Compromisurilor,
tot mai apăsătoare,
pe care le face Absurdul,
unor Promisiuni,
care au clădit,
catedralele pline de Durere,
ale acestei Lumi,
ce are nevoie de Mântuirea,
de noi înșine,

mai mult ca niciodată,
Acum,
în sângele scurs în zadar,
al unui Timp,
al Iubirii,
pe care l-am descoperit,
în Ochii tăi de Cer,
un Timp,
pe care nu l-am cunoscut,
cu adevărat niciodată,
și care ar putea deveni,
eroul care să ne învingă,
Moartea,
dându-și propria lui Viață,
în schimbul eliberării noastre,
din vraja,
Non-Sensurilor Existenței.

59) Regrete și Remușcări

Depărtări topite,
în Asfaltul rece și respingător,
al Despărțirilor,
gata să meargă neîntrerupt,
până dincolo de orice urmă,
a Sufletelor noastre,
ce ar mai putea reaminti,

vreodată de noi,
care eram undeva-cândva,
o cetate,
pe care Singurătatea,
nu reușea să o cucerească,
împreună cu alaiul ei,
de Regrete și Remușcări,
pe care suntem obligați,
acum,
să le servim,
la mesele Clipelor noastre,
în fiecare Zi,
cu cele mai alese Dureri.

60) Cârligele Speranțelor

Tuna puternic,
cu Fulgere rupte,
din Sângele Amintirilor,
ale căror Zâmbete de rouă,
au început să se usuce,
de când au fost puse la întins,
de către Non-Sensurile Existenței,
pe sforile Orizonturilor,
unde zac și acum,
agățate cu Cârligele Speranțelor,
Cârlige care,
de la aflarea veștii,
că ar fi fost vândute,

Deşertăciunii,
devenind,
Speranțe Deșarte,
nu mai vor să se dezlipească,
rămânând înțepenite,
de Zâmbetele uscate și triste,
care ne-au mai rămas.

61) Vlăstare de Lacrimi

Ploua cu ropote de Sentimente,
care se revărsau în șiroaie,
peste Inimile de Cenușă,
ce păreau a fi stinse,
mai demult decât Vremea,
care își depozitase plumbul Disperării,
peste Depărtările,
unei Iubiri,
rătăcită printre rădăcinile Singurătăților,
din care au început,
să înmugurească,
vlăstare de Lacrimi,
pe fețele cărora,
nici un strop de Fericire,
nu se mai putea prelinge vreodată,
fără a fi șters,
de Non-Sensurile Existenței.

62) Se preling pe fețele Lacrimilor

Motive,
ce abia se mai deslușesc,
în ceața Înțelesurilor,
vândute la legătură,
alături de Promisiuni,
de către Absurdul Conștiințelor,
care a lipsit de fiecare dată,
de la lecțiile Adevărului,
ținute în școlile insalubre,
ale Nopților târzii,
ale unor Sentimente,
bolnave de insomnia,
atâtor stropi,
de Vise,
care ni se preling,
pe fețele, Lacrimilor,
tot mai ridate,
de către Remușcările,
Singurătății.

63) Durerea unei Lumi a Nemărginirii

Cărămizi de Amintiri,
se desprind din pereții Gândurilor,

tot mai ruinați,
de asfaltul rece și negru,
al Cerului unor Priviri,
ale Depărtărilor de noi înșine,
cei rătăciți,
de propriul nostru rol,
de Statui Vivante,
ale unui Absurd,
care s-a decis,
să poarte numele,
Iubirii noastre,
deși nu a cunoscut-o vreodată,
doar ca să ne arate că este alături,
de Non-Sensurile propriei noastre,
Existențe,
în care ne-am încarnat prin naștere,
Durerea unei Lumi,
a Nemărginirii,
care suspină și acum după noi.

64) Piețele Destinelor

Rădăcini adânci de Înțelesuri,
sorb Lacrimile țărânii,
în care ne-am întrupat,
Durerea,
pe care să o vindem,
Deșertăciunilor,

de pe tarabele încremenite,
în rugina Non-Sensului Existențial,
a unor Priviri,
rătăcitoare și indiferente,
care scormonesc,
Piețele Destinelor,
unde se vând Iubiri contrafăcute,
și roluri atent cenzurate,
de către Iluziile Vieții,
pe care urmează să le interpreteze,
propriul nostru Viitor,
pe scena Teatrului Absurd,
al Morții.

65) Prin Sufletele noastre

Umbrele colorate,
de Zâmbete,
ne apără de ploile torențiale,
ale Privirilor,
unor Amintiri,
care s-au dezlănțuit,
pe umerii Zorilor,
reci și indiferenți,
ai unor Cuvinte,
încercănate și istovite,
după Noaptea lungă și întunecoasă,

a Înțelesurilor,
care nu le-au lăsat,
deloc,
nici măcar o fărâmă de Timp,
ca să se odihnească,
prin Sufletele noastre,
bolnave de Iubire.

66) Cănile de pustiu ale Viitorului Nimănui

Arcade peste Timpul,
care se scurge impasibil,
pe frunțile Lacrimilor,
brăzdate de atâtea Orizonturi,
ale Nimănui,
care se descompun,
sub streașinile Zorilor,
părăsiți de forțe,
ai Așteptărilor zadarnice.
rupte din paginile,
mototolite și roase,
ale Deșertăciunilor,
dar numerotate strict,
de către,
Non-Sensurile Existenței,
pe care Creația ne-a scris,
întreaga rețetă de Suferințe,

pe care trebuie să le amestecăm,
în lichidul gri care este Viața,
pentru a fi băut,
de către noi,
din cănile de pustiu,
ale Viitorului Nimănui.

67) Zaruri false sculptate din trupul Morții

Nimic nu este mai des falsificat,
în această Lume,
decât Iubirile,
care au devenit,
Zaruri false și tocite,
de atâtea Frământări,
între degetele dure,
ale unui Dumnezeu,
al Nimănui.

Iubiri,
cu Inimi de Zaruri false,
sculptate din trupul Morții,
care oricum ar fi aruncate,
pe mesele de joc ale Sfinților,
atâtor Inimi Stinse de Jar,
ele tot Necâștigătoare vor ieși,
pentru noi,
dar câștigătoare,

pentru Moartea care zace ascunsă,
în fiecare celulă,
din trupul Viselor noastre.

Zaruri falsificate,
care vor fi aruncate cu dispreț,
la ruletele care se învârt fără oprire,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
Fericirii și Adevărului,
până când Destinul,
le va număra fețele de Zaruri false,
și pline de Murdărie spirituală,
adusă de la șantierele,
Catedralelor de Iluzii în construcție,
unde suntem obligați să așezăm,
cărămizile Durerilor,
pentru a ridica cu ele,
Ziduri înalte de Remușcări,
ce vor lua și mai mult în sclavie,
Viețile noastre.

68) Adevăr incontestabil al Fericirii

Simțăminte,
care și-au pierdut,
Echilibrul,
caută disperate,

Ierburi de leac,
printre Orizonturile descompuse,
ale Privirilor,
fără să știe,
că și acestea s-au rătăcit,
pe străzile întortocheate,
ale Zilelor fără adăpost,
între pereții cărora,
suntem adăpostiți,
de către Deșertăciunile,
ce ne promit,
că vom recăpăta înapoi,
Iubirea,
dacă le primim,
fără să ne împotrivim,
în Inimile noastre Stinse de Jar,
întreg Absurdul,
pe care vor să îl promoveze,
la rang,
de Adevăr incontestabil,
al Fericirii.

69) Pereții goi ai Sufletelor noastre

Aripi de Îngeri,
și-au pierdut Zborul înălțător,
la ruletele falsificate ale Destinului,
acestei Lumi.

Pe frunțile Lacrimilor,
ni se prelinge,
sudoarea de gheață,
a Remușcărilor,
ce transpiră,
umezind Pereții goi,
ai Sufletelor noastre,
ale căror Icoane,
care și-au părăsit Sfinții,
încep să plângă,
cu stropii reci și negri,
ai Regretelor,
care spală asfaltul Depărtărilor,
pe umerii cărora ne pierdem,
de noi înșine.

70) Pe fereastra Speranțelor Deșarte

Furtuni surde,
sparg Orizonturile Amintirilor,
de Zidurile tot mai groase,
în spatele cărora,
ni se ascund Sufletele,
ce aleargă printre cioburi de Adevăruri,
tăind cu ele Timpul,
la tălpile Zilelor sale de Cenușă,
arse în incendiul de sfârșit de Lume,

al Despărțirii,
de noi înșine,
pecetluită de Cuvântul de Jar,
care nu și-a mai găsit rostul,
și a plecat pentru totdeauna,
fără să ne mai coacă vreodată,
aluatul fraged al Iubirii,
care în cele din urmă a mucegăit,
și a trebuit să-l aruncăm,
pe Fereastra Speranțelor Deșarte,
de pe pervazul căreia,
privim și acum în zadar,
cum ni se sparg Orizonturile Amintirilor.

71) Din trupurile Stelelor Căzătoare

Inimi de Piatră Amară,
sculptate de către Destine,
din trupurile Stelelor Căzătoare,
își așteaptă piepturile Clipelor,
ca să fie purtate,
pe străzile Deșertăciunilor,
pentru a fi admirate,
de către mulțimile pestrițe de Suferințe,
care vor povesti Absurdului,
cât de atrăgătoare pot fi,
atunci când pot strivi,

orice Sentiment potrivnic,
cu greutatea, răceala și indiferența lor,
încât au ajuns să fie vândute la suprapreț,
mai ales Cimitirelor de Speranțe,
ce vor să-și croiască,
din piatra lor puternică,
cavouri trainice de Cuvinte.

72) O aparență înșelătoare și tristă

Este o Aglomerație sufocantă,
de Riduri vesele sau triste,
ce vor să asiste,
pline de o curiozitate morbidă,
la parada Stelelor Căzătoare,
aplaudate din tribuna Cerului,
de către Absurdul și Deșertăciunea,
Non-Sensurilor Existenței,
care s-au înrădăcinat,
în această parte de Univers,
a Iluziilor Vieții și Morții,
unde Satisfacția,
se obține doar plătită,
cu îndeajuns de multă Suferință,
încât Zâmbetul Fericirii,
este cel mai adesea,
o aparență înșelătoare și tristă,
a Destinului.

73) Îndeajuns de multe Riduri

Zori reci și aroganți,
ne vând Zilele fără adăpost,
în care trebuie să fim găzduiți,
numai pe Lacrimi extrem de scumpe,
pe fețele cărora să se prelingă,
îndeajuns de multe Riduri,
obținute cu atât de multă Suferință,
de către Non-Sensurile Existenței,
încât am prefera adeseori,
să devenim o Inimă a Uitării,
de noi înșine,
ce să bată numai în pieptul,
unei Iluzii a Morții,
care să nu mai cunoască,
Iluzia Vieții,
niciodată.

74) După chipul și asemănarea Suferinței

Depărtări negre,
se pierd pe Orizonturile reci,
ale Înțelesurilor,
înveșmântate cu Lacrimi,

pe fețele cărora se preling,
cavouri întregi de Cuvinte,
ce-și pierd până și sensul Morții,
care le-a zămislit,
pe tarabele vechi și pustii,
ale Sentimentelor,
din care ne croim,
un Viitor după chipul și asemănarea,
Suferinței,
care ne-a creat această Lume,
a Ororilor.

75) Suntem o Vitrină prăfuită

Fiecare dintre noi,
suntem o Vitrină prăfuită,
de trupurile în descompunere,
ale Clipelor moarte,
a căror Iluzii de Vieți efemere,
le-am traversat,
și în care sunt așezate,
numai căni de pustiu,
din care să poată bea Destinele,
atunci când sunt istovite,
de atât de multe Îndrumări,
pe care ni le-au adresat,
ca să ducem,

Suferința necesară Iluziilor Morții,
pe muntele Suspinelor,
Non-Sensuri ale Existenței,
care au clădit Lumea Compromisurilor,
în care trăim.

76) Nori sângerii de Remușcări

Depărtările au injectat,
în venele Cerului de Cuvinte,
nori sângerii de Remușcări,
ce cad pe buzele Țărânii,
în care ne-am întrupat,
Visele și Speranțele,
alături de otrava,
Non-Sensurilor Existenței,
lăsată în adâncurile reci ale Neființei,
de Creatorul Inconștient,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care știa că vom sosi noi,
undeva-cândva,
pentru a însufleți prin Durere,
toate aceste Grozăvii.

77) Ne clădim zidurile Speranțelor Deșarte

Așteptări roase,
de rafalele Ploilor torențiale,
de Clipe,
ale căror pași,
trec peste fruntea Gândurilor,
reci și insalubre,
care se împiedică mereu,
de Durerea căzută,
la tălpile Nerăbdării,
călcată în picioarele,
Lacrimilor fierbinți,
ale Sfârșitului de Lume,
din Sufletele noastre,
atât de bolnave de Iubire,
încât au început,
să aprindă cu febra lor,
Timpul,
din a cărui cenușă,
ne clădim zidurile,
Speranțelor Deșarte.

78) Stele Căzătoare ale Durerii

Oare de ce,
vrem să Urcăm de fiecare dată,
doar treptele norilor Suferinței?,
unicele trepte,

lăsate în această Lume,
de către Non-Sensurile Existenței.

Nu fiindcă știm,
că în spatele acestor trepte,
se află Cerul Nemărginirii?
despre ale cărui Stele,
aflăm de fiecare dată,
prea târziu,
că sunt furate,
în Nopțile Sentimentelor,
de Iluziile Vieții și Morții,
care le rup,
cu tot cu strălucire,
din pomul Eternității,
acestui Univers,
al Iubirii,
pentru a le arunca,
pe Orizonturile Singurătății noastre,
unde se sting,
făcând din ele,
Stele Căzătoare ale Durerii.

79) Fără a ști vreodată

Alergăm,
pe zebra aglomerată,
cu Depresii și Dureri,
a Binelui și Răului,
de care ne lovim incontinuu,

fără a ști vreodată,
de ce suntem obligați,
să le culegem pe fiecare în parte,
pentru a le dărui,
Speranțelor Deșarte,
atunci când le întâlnim,
împreună cu Destinul,
care nu a vurt niciodată să ne spună,
cine anume suntem,
de am fost vânduți,
cu toate Non-Sensurile Existenței noastre,
Iluziilor Morții?

80) Durerea unei Lumi

Urme,
cu tălpile Gândurilor nespălate,
de noroiul Țărânii,
în care ne-am întrupat,
ne vorbesc ireverențios,
pe drumurile pline de noroi,
ale Sufletelor noastre,
căzute din Copacul Cunoașterii,
unei Iubiri a Nimănui,
direct în Durerea unei Lumi,
pe care doar Non-Sensurile Existenței,
pot să o înțeleagă,
atunci când stau la masă,
cu Iluziile Morții,
cărora le-a dăruit-o.

81) Din albiile Ridurilor

Lacrimi secate,
ne strigă neputincioase,
să le salvăm,
din albiile Ridurilor unor Zile,
pe care nu le vom mai reîntâlni,
vreodată,
pe pervazul ferestrei,
unei Iubiri,
spartă în mii de cioburi,
din care au răsărit,
Morminte de Cuvinte,
cât mai tăioase și reci,
gata să ne primească,
tălpile însângerate,
ale Sentimentelor,
în împărăția lor funerară,
care a lăsat,
până și Moartea surprinsă,
de măreția Întunecimii lor.

82) Lumina îndurerată a acestei Zile

Aripi de Îngeri,
purtate pe Cerurile Viselor de smoală,
ale Iluziilor Morții,
se prăbușesc tăcute,
pe fruntea Lacrimilor,
care ni se preling pe gheața Sufletelor,
unor Cavouri de Cuvinte,
pe care nici una,
dintre Inimile noastre de Jar,
ce bat în piepturile Clipelor,
pe care le-am petrecut vreodată,
Împreună,
nu le-ar fi rostit niciodată,
Întâmplării Neîntâmplătoare,
care urma să devenim,
odată cu întruparea,
în țărâna umezită cu sudoarea,
Non-Sensurilor Existenței,
a acestei Lumi,
a Noroaielor de Simțăminte,
ce par a nu se usca niciodată,
pe fața Adevărului,
care a rămas înglodat în ele,
acoperindu-i în întregime trupul,
pentru a nu-l lăsa să vadă vreodată,
Lumina îndurerată a acestei Zile,
a Singurătății de noi înșine.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669